

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

(א) [לעיל ט:ז] (ב) [לעיל ט:ח] (ג) [לעיל ט:ט]
 (ד) [לעיל ט:י] (ה) [לעיל ט:יא] (ו) [לעיל ט:יב]
 (ז) [לעיל ט:יג] (ח) [לעיל ט:יד] (ט) [לעיל ט:טו]
 (י) [לעיל ט:טז] (יא) [לעיל ט:טז]
 (יב) [לעיל ט:יז] (יג) [לעיל ט:יח]
 (יד) [לעיל ט:יט] (טו) [לעיל ט:כ]

ניכפרו אדיוס הכפורים. על כפרת שער הנעשה בחוץ שאין זה ידועה בתחלה ויש זה ידועה בסוף: **הא אמרינן.** לקמן אחת בשנה כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה ושל"ג דהאי בשעיר הפנימי כתיב **הא איתקוש להדדי כדאמר במתני' [ב:] קס"ד כל חד וחד מחזריה גמר.**

ואיתקוש שעירי הרגלים לשעירי ראשי חדשים מה שעיר דראש חודש במילתא דקודש מכפרי אף שעירי רגלים במילתא דקודש מכפרי וכי תימא ניכפרו אדראש חדש הא אמרינן אותה אותה נושא עון ואין אחר נושא עון וכי תימא ניכפרו אדיוס הכפורים הא אמרינן ² אחת בשנה ⁶ כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אמאי מכפרי אי על שיש בה ידועה בתחלה ויש בה ידועה בסוף האי בר קרבן הוא אי על שיש בה ידועה בתחלה ואין בה ידועה בסוף האי שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה אי על שאין בה ידועה בתחלה אבל יש בה ידועה בסוף האי שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר על כרחך אינו מכפר אלא על שאין בה ידועה לא בתחלה ולא בסוף: **ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה כו':** ^א אמר ר' חמא בר ר' חנינא טעמא דר' מאיר אמר קרא שעיר ושעיר הוקשו כל השעירים זה לזה ^ב וי"ו מוסף על ענין ראשון קסלקא דעתך כל חד וחד מחבריה גמר ^ג והאמר ר' יוחנן כל התורה כולה למידין למד מלמד חוץ מקדשים שאין למידין למד מלמד הא לא קשיא כולה גמרי תינה כל דכתב ביה ושעיר עצרת ויהו"כ דלא כתב ביה ושעיר מגן אלא ^ד אמר ר' יונה אמר קרא אלה תעשו לה' ^ה במועדי' ^ו הוקשו כל המועדי' כולן זה לזה: והא ר"ח לאו מועד הוא איברא ר"ח נמי איקרי מועד כדאמר אביי ^ז דאמר אביי תמוז דההיא שתא מלויי מלוייה דכתיב ^ח קרא עלי מועד לשבור בחורי וא"ר יוחנן מורה היה ר' מאיר בשעיר של יהו"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתו ולא טעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות. והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי טעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה יהו"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: ומתני' היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים מהו שיקרבו שעירי הרגלים ברי"ח. וכן שעירי ר"ח ברגלים. אמר להו יקרבו. והואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: גמ' בשלמא דר"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא אדרגלים אמאי לא מכפר אדר"ח כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא

על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים מהו שיקרבו שעירי ר"ח ברגלים. אמר להו יקרבו. והואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: גמ' בשלמא דר"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא אדרגלים אמאי לא מכפר אדר"ח כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא

מוסף רשי

שעיר ושעיר. שער הזה מלי למיכתב ככולו ומתיב ושעיר, וי"ו מוסף על ענין ראשון הקדש (ועיל ט:ז). קרא עלי מועד. מתן דשילוח מרגלים מלויי מלוייה וכלו איכתיב ידיו כו' נזכר בפרק במתא דמענות, והוקבע להם כי כיה לזרות, ויום שיבור המדע קרוי מועד (פסחים טו). דאמר קרא אחת בשנה. מרי וימי כתיבי ידועה לאת כתיבי על הארץ כל שנה בשנה. ופירוש דהא חטאת הכפורים אחת בשנה יכפר, גרידא דקרא ספק אחת לכפר על קרעו, ודשעיר מיהו וכפר אחת, שאין כלן אלא כפרה אחת ולימד שאינו מכפר כפרה אחת, ובספיה דקרא ספק יכפר לנשנה, דכתיב אחת בשנה יכפר, לומר שאין אחת מכל קרבנות השנה מכפר כפרה זו אלא זה בלבד (ועיל ט:ח).

ואיתקוש שעירי רגלים לשעירי ראשי הלמד נז"ש דר"ח מניין וחזרו ומלמד אדרגלים בהיקש ופולגתא היא דר"ח פפא ומר וזכרלא בזיחורו מוקמון (נחמס דף ג.) וא"י הוה אמר דפנימי נמי איתקוש בהאי היקשא דמועדו שהזכר בסדר קרבן מוספין דכתיב מלמד טהאת הכפורים הוה אחי שפיר דהשתא איתקוש רגלים לפנימי דמכפר לטוומתא מקדש וקדשיו אבל קשה לר"ש בן יהודה ולר"מ דאית להו דרגלים מכפרים אטהור שאכל הטמא היכי ילפינן הא בהיקש מר"ח ר"ח גופיה לא ילפינן ביה הך כפרה אלא מג"ש מניין וע"ק אי פנימי נמי איתקוש בהאי היקשא אמאי איזטרין לרבי יהודה טהאת לה' חטא שאין מכיר בו אלא ה' הא איתקוש ר"ח ורגלים לפנימי דמכפר לטוומתא מקדש וקדשיו וליכא לראומה ביה אלא בזין זה ואין זה וי"ל כיון דזין לאו עבודה היא אלא מכשיר חוזר ומלמד דהא ללמד זנינו חוזר ומלמד היינו עבדיה דלמה אכל קשיא לר"מ היכי יליף דר"ח ורגלים אין זה ויש זה מסויין הא חילון גופיה לא גמרינן אלא משעיר הפנימי שמכפר על דבר שיש בה ידועה ומתיב ר"ח כספר היסוד דכיון דהך היקשא דמועד הוה היקשא גמור לחילון ורגלים מר"ח לענין חטא שאין מכיר בו אלא ה' דכתיב ביה כתיב עבדיה היקשא לכולהו מילתא אפילו לדברים דלא גמרי אלא בהיקש ממקום אחר וכן מוכח בסוף פרק אחרון מקומן (ספ דף טז):

קס"ד רבא חד וחד מחבריה גמר אינו והאמר רבי יוחנן וכו'. השתא לא קשיא עזרת ויום הכפורים מאל"ל כדפריך בסמוך משום דכיון דכל חד וחד מתכריה גמר אפילו להך דלא כתב ביה נמי שעיר ושעיר יליף מהך דלעיל הואיל והך דלקמיה כתב ושעיר אכל לקמן פריך שפיר דכיון דכולהו מר"ח גמרי לא מני למילף עזרת ויום הכפורים ללא מנין ושעיר הואיל ויש הפסק בינים וצין ר"ח: **אלא דרגלים ניכפרו אדר"ח.** הא דלא פשיטא ליה דרשה דאומה כמו דרשה דעון משום דר"ש בן יהודה דריש עון ולא דריש אומה וכן לריבן לפרש בסמוך נז"ש דרשה דאחת דפשיטא ליה טפי דרשה דאחת בשנה דרשה דאחת יכפר: ^א מהו שיקרבו זה בזה. של ר"ח זה ברגל אחר נחא לכולהו שיקרבו ותימיה דזעילא היא צפ"ק דחזמים (דף ג.) אי מכפר עולה אעשה ללאחר הפרשה והשתא אי לא מכפר היאך יקרבו הא לא הופרש על טומאה שארעה צין זה לזה וי"ל

- מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני ה'.
- והקדש זה לא יקרבו עליו כי קדש קדשים הוא ואתה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני ה'.
- אלה תעשו לפני ה' במועדיכם ונדבותיכם ללילתיכם ולמנחותיכם ולקשיביכם ולשליחתיכם: במדבר טו טז
- סלה כל אבירי ארצי בקרבי קרא עלי מועד לשבר בחורי גת דרך ארצי לבתולת בת יהודה: איכה א טו
- שעיר עזים אחד חטאת מלבד חטאת הכפרים ועלת הקמיד ומנחתה ונסביתם: במדבר כט יא

רבינו חננאל

ובצין כתיב עון הקדשים ולא עון העדה. ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה על טומאת מקדש וקדשיו מאי טעמא ושעירי וי"ו מוסף וקדש זה לזה. ואקשינן השלישי אינו למד מן השני דהנה השני תלמוד הוא. וא"ר יוחנן דאין למדוק למד מלמד בקדשים. ופריך וכו' כולהו משעיר קמא לפי. ואקשינן והא שעיר יהו"כ ושעיר עצרת דלא כתיב בהן ושעיר. ופריך ר' יונה אלה תעשו לה' במועדיכם וקדשיו כל המועדים כולם זה לזה. ור"ח נמי אקרי מועד כדאביי דאמר (אמר) [כו'] קרא עלי מועד לשבור בחורי. וא"ר יוחנן מורה היה ר' מאיר בשעיר של יהו"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתו ולא טעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות. והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי טעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה יהו"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: ומתני' היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. פי' אם לא נקרבו שעירי הרגלים מהו שיקרבו שעירי ר"ח ברגלים. אמר להו יקרבו. והואיל וכולם באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו: גמ' בשלמא דר"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. אלא אדרגלים אמאי לא מכפר אדר"ח כו'. ופשוטה היא ואסיקנא אמר קרא